

[Per Hækkerup.]

af negativ karakter. Det drejede sig om at give det danske erhvervsliv en vis tidsbegrænset beskyttelse, som skulle lette omstillingen til de nye forhold. Men det kan ikke være tilstrækkeligt, at vi former en erhvervspolitik, som i og for sig overvejende har dette negative sigte, nemlig en beskyttende virkning. Det er lige så nødvendigt, at vi udformer en positiv erhvervspolitik, som må have til formål at give de danske erhverv de største muligheder, de bedste vilkår for at kunne udnytte de chancer, som vor tilslutning til det større marked ubestrideligt giver danske erhverv. Vi har i denne forbindelse gennemført loven om Danmarks erhvervsfond, som jeg tror man må tillægge en overordentlig stor betydning i den henseende.

Jeg vil også pege på, at der som en uundgåelig konsekvens af, at vi må øge vort konkurrencemæssige beredskab i de kommende år, i udenrigskommissionen foregår overvejelser af spørgsmålet om en udbygning af Danmarks handelsmæssige repræsentation i udlandet. Det forekommer mig helt naturligt og rimeligt, at vi under de nye markedsforshold må søge at udbygge vore muligheder gennem markedsundersøgelser, gennem udsendelse af stipendiater og handelsattachéer o. s. v.

Derfor er det med nogen undren, man har set, at de to oppositionspartier i fællesskab har fremsat forslag om, at man i stedet for at styrke vor udenrigsrepræsentation skulle nedskære vor udenrigsrepræsentation. Det er ganske vist et forslag, som ikke går særligt i detaljer, og det går jo helt på tværs af de synspunkter, som man fra erhvervenes side har anlagt over for dette område. Men især forekommer det mig noget ejendommeligt, at det konservative folkeparti, som altså er medansvarlig for beslutningen om vor tilslutning til de syv, ikke mener at kunne medvirke til at følge denne beslutning op ved at give os selv her i Danmark de bedste muligheder for at udnytte de chancer, der ligger i det større marked.

Jeg vil også gerne pege på, at tilslutningen til de syv, de skærpede konkurrencevilkår, den deraf flydende risiko og også de dermed følgende chancer efter min opfattelse nødvendigvis må medføre, at vi

øger vore anstrengelser for at give den danske ungdom så effektivt og omfattende en uddannelse som muligt. Til syvende og sidst er det, der bliver bestemmende for vore konkurrencemuligheder, den effektivitet, som menneskene her i landet er i besiddelse af, og denne effektivitet afhænger ikke blot af medfødte evner og anlæg, men også af den uddannelse, vi giver vore unge. Derfor tror jeg, at det er særdeles nødvendigt, at vi fortsætter udbygningen af ungdommens uddannelse på alle de mange områder lige fra den første begyndelse og til de højeste og mest komplicerede uddannelsesformer.

Der har altså, når man ser på begivenhederne, sådan som de har udspillet sig i vinter, efter min opfattelse dannet sig det indtryk, at det har været et frugtbart arbejdsår, vi har været igennem, og at vi på væsentlige områder har kunnet se folketingets demokratiske partier forenede om at gennemføre lovgivningen. På visse andre områder, som nys anført, har man ikke kunnet få alle de 5 demokratiske partier med, men dog i hvert tilfælde de 4 af dem. Jeg synes, det er et smukt udtryk for, at regeringen har tilrettelagt det politiske arbejde således, at det har opfordret til samling omkring opgaverne, og jeg skal da også gerne erkende, at der hos oppositionen har været den samarbejdsvilje på disse områder, der må være en forudsætning for, at man kan praktisere det, den højtærede økonomiminister engang kaldte „det samarbejdende folkestyre“.

Medens jeg altså på de områder, jeg har nævnt, med en vis tilfredshed kan se på det udførte arbejde, kan jeg ikke tilbageholde den bemærkning, at vi til gengæld, når det drejer sig om forskellige andre sider af den politik, der har været til behandling i vinterens løb, har set et andet billede af oppositionen.

Det er egentlig ganske karakteristisk, at i det første par år, efter at vi fik den nuværende regering — gennem årene 1957, 1958 og 1959 — havde vi den situation, at regeringen havde en politik, som den forelagde og fik gennemført, men at oppositionen i virkeligheden stod uden nogen alternativ politik til regeringens. Man indskrænkede sig i det store og hele til en kritik af det, regeringen foreslog, uden selv at foreslå noget, der kunne sættes i stedet.